

banernes takstreglement for færgeoverfarterne, der udtrykkelig undtager køretøjer fra CIV's bestemmelser. D. v. s., at der her er et område, der falder ind under bestemmelserne i dette kapitel. Som nævnt ovenfor er færgeoverfarterne omfattet af statsbaneloven, jfr. dennes § 1, men der må ske en vis ajourføring, således at statsbanelovens § 21, stk. 2 og 3, bringes i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel for så vidt angår personkøretøjer, medmindre man blot i statsbaneloven vil henvise til sølovens regler.

Specielt vedrørende personskade i den internationale trafik har CIV i art. 28, § 1, en bestemmelse, hvorefter jernbanernes ansvar, og det må i denne forbindelse også gælde mellemliggende færgeruter, retter sig efter lovene i den stat, hvor det pågældende forhold er indtrådt. For Danmarks vedkommende betyder dette, at der må blive tale om jernbaneerstatningsloven eller søloven i overensstemmelse med de ovenfor angivne retningslinjer.

Det kan endelig nævnes, at der udover den ovennævnte CIV-konvention, der overlader spørgsmålet om ansvar for personskade til national ret, er undertegnet en særlig tillægskonvention af 26. februar 1966 til CIV netop vedrørende ansvar for personskade. Denne konvention, der er ratificeret af Danmark, men endnu ikke trådt i kraft, har i art. 22 en bestemmelse om, at befordring med færger som hovedregel falder udenfor konventionen, idet den kun finder anvendelse på skader, som tilføjes den rejsende, der befordres med jernbanevogn på en færge, når ulykkestilfældet sker i sammenhæng med jernbanedriften under passagerens ophold i jernbanevognen eller under ind- og udstigning, hvilket svarer til den ovennævnte danske retspraksis.

Sammenfattende kan disse særlige jernbane-problemer opgøres således:

Transport af passagerer og disses rejsegods, der sker med en færge i CIV-fart eller udenfor CIV-fart, hvor skaden står i adækvat forbindelse med jernbanetransporten snarere end med søtransporten, vil ikke være omfattet af nærværende kapitel i lovudkastet, men vil være omfattet af enten den nationale jernbanelovgivning, d. v. s. statsbaneloven, ved personskade jernbaneerstatningsloven, eller af den internationale

jernbanekonvention, CIV, eventuelt den særlige tillægskonvention.

Står skaden udenfor CIV-fart i forbindelse med søtransporten snarere end med jernbanetransporten, eller er færgetransporten uden forbindelse med jernbanetransport af den pågældende passager, således f. eks. for passagerer i køretøjer, der overføres med en statsbanefærge, vil transporten, uanset om der er tale om en national eller international transport, for så vidt angår personskader være omfattet af nærværende kapitel, jfr. den ovennævnte retspraksis. Håndbagage, der medbringes af sådanne passagerer, vil i tilfælde af skade blive behandlet efter bestemmelserne i dette kapitel, hvis denne skade har forbindelse med en samtidig personskade. Er der derimod tale om en isoleret skade på sådan håndbagage, vil forholdet efter gældende ret falde ind under statsbanelovens § 8, stk. 4. Da denne bestemmelse imidlertid ikke vil stille passageren ringere, end om forholdet blev bedømt efter reglerne i dette kapitel, har udvalget ikke ment at burde stille forslag om ændringer i statsbaneloven på dette område. Andet rejsegods, det vil i denne forbindelse sige indskrevet rejsegods, vil i tilfælde af skade blive behandlet efter bestemmelserne i statsbanelovens § 20. Der kan her i visse tilfælde blive tale om, at passageren får en lidt ringere retsstilling, end om forholdet blev bedømt efter reglerne i dette kapitel; bl. a. vil begrænsningsbeløbet være 1.500 kr. pr. rejsegodsstykke mod ca. 8.000 kr. ialt, jfr. lovudkastets § 194, stk. 1, nr. 4. Udvalget har dog uden hensyn til, at forskellen formentlig kun meget sjældent vil give sig udslag i praksis, ikke ment at burde stille forslag om ændringer på dette område i statsbaneloven.

Køretøjer vil, hvad enten der er tale om en national eller international transport, blive behandlet efter bestemmelserne i statsbanelovens § 21. Da disse bestemmelser som nævnt ovenfor vil stille passageren ringere i tilfælde af en skade, end om forholdet blev bedømt efter nærværende kapitel, skal udvalget henstille, at statsbanelovens § 21, stk. 2 og 3, ændres, således at der for så vidt angår personkøretøjer bliver tale om en henvisning til bestemmelserne i dette kapitel.

Hvad endelig angår det særlige forsinkelsesansvar, jfr. lovudkastets § 191, jfr. §§ 193,